

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupený Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPA-29845-44/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 A 28/2017 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sylvě Šiškeové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se dne 24. 1. 2017 dostavil na služebnu Policie České republiky v Praze, kde uvedl, že dne 22. 1. 2017 ztratil na Florenci svůj cestovní doklad, v němž mělo být vlepeno schengenské vízum za účelem turistiky, vydané Estonskou republikou, údajně

platné do dne 29. 3. 2017. Policie ČR lustrací v příslušných evidencích zjistila, že žalobce nedisponuje za účelem pobytu na území ČR žádným vízem ani povolením k pobytu; pohraniční služby Estonské, Litevské ani Lotyšské republiky ve svých evidencích nezjistily, že by bylo žalobci vydáno schengenské vízum. Z evidence systému EURODAC pak Policie ČR zjistila, že žalobce v roce 2014 požádal o mezinárodní ochranu ve Švédsku, v roce 2015 ve Spolkové republice Německo a v roce 2016 opět ve Švédsku.

[2] Při podání vysvětlení žalobce mj. uvedl, že ze svého domovského státu původně vycestoval do Švédska, protože nesouhlasil s režimem, který v jeho vlasti panuje. O azyl požádal ve Švédsku, pak také v Německu, ale na základě unijních předpisů byl vrácen zpátky do Švédska. Poslední žádost o azyl podal ve Švédsku dne 14. 5. 2016. Švédské úřady mu vystavily průkaz žadatele o azyl, tento doklad však ztratil a ztrátu nenahlásil. Ze Švédska vycestoval, protože se mu nelíbilo, že byl ubytovaný v nějakém domě v lese, kde byla zima a kde byl s dalšími žadateli o azyl. Údajně též nedostával dostatek finančních prostředků k zakoupení jídla. Do ČR přicestoval žalobce dne 20. 1. 2017 osobním automobilem, bydlí v Praze u kamarádky, české státní občanky, která není jeho rodinnou příslušnicí. Žalobce je svobodný a celá jeho rodina stále žije v Běloruské republice, v ČR ani v jiném státě Evropské unie nikoho nemá, nemá zde ani žádné ekonomické, sociální a kulturní vazby.

[3] Dne 25. 1. 2017 vydala Policie ČR rozhodnutí, jímž žalobci uložila povinnost opustit území ČR [§ 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], a téhož dne jej rovněž ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem předání podle nařízení č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“)¹. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce. V případě žalobce byla posléze rozhodnutím ze dne 15. 2. 2017 doba jeho zajištění prodloužena o dalších 19 dnů.

[4] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPA-29845-44/ČJ-2017-000022, jímž došlo podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců k prodloužení doby trvání zajištění žalobce o 5 dnů.

[5] Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaná napadeným rozhodnutím překročila lhůtu pro zajištění podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalobce mohl být zajištěn nejdéle do dne 13. 3. 2017, poté měl být okamžitě propuštěn. Žalovaná ovšem prodloužila dobu zajištění žalobce o dalších 5 dnů, tj. konkrétně do dne 18. 3. 2017, a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti a dalšími závažnými vadami.

[6] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Poukázal na to, že dne 31. 1. 2017 zaslalo Švédsko souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Žalobce následně podal dne

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31-59.

pokračování

16. 2. 2017 žalobu proti rozhodnutí o jeho předání na území Švédska, současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Krajský soud v Plzni však podané žalobě dne 2. 3. 2017 odkladný účinek nepřiznal.

[7] Městský soud uvedl, že podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III „[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“ Městský soud zdůraznil, že rozhodnutím Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 3. 2017 nebyl žalobě směřující proti přemístění žalobce do Švédska přiznán odkladný účinek, na základě této skutečnosti byl na den 16. 3. 2017 naplánován letecký transfer žalobce do Švédska. Lhůta 6 týdnů na realizaci předání žalobce se podle názoru městského soudu počala počítat až ode dne rozhodnutí příslušného soudu o nepřiznání odkladného účinku žaloby. Tento postup shledal městský soud jako souladný s výše citovaným článkem 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Lhůta pro zajištění dle nařízení Dublin III nebyla v případě žalobce překročena.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel předně namítá, že městský soud bez jakékoli opory ve vnitrostátní právní úpravě i v úpravě obsažené v nařízení Dublin III překvapivě konstatoval, že v daném případě došlo k novému počátku běhu lhůty pro předání stěžovatele do Švédska. Lhůta měla podle přesvědčení městského soudu znovu začít běžet ode dne 3. 3. 2017, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o předání.

[10] Stěžovatel je však toho názoru, že výše uvedená okolnost nezakládá nový počátek běhu šestitýdenní lhůty pro přemístění cizince do příslušného státu ve smyslu nařízení Dublin III. Nařízení Dublin III totiž takovou právní skutečnost, od níž by se měla znovu odvíjet předmětná šestitýdenní lhůta, nezná. Zmiňované nařízení pouze počítá s počátkem běhu uvedené lhůty po skončení odkladného účinku, který nejprve musí být příslušnému oprávněnému prostředku přiznán, neboť jinak by nemohl později skončit. V případě stěžovatele však nebyl odkladný účinek hned od počátku vůbec přiznán, nemohl tak ani ve smyslu nařízení Dublin III skončit, a tím založit nový počátek běhu předmětné lhůty.

[11] Stěžovatel je s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že maximální lhůta pro zajištění jeho osoby skončila dne 15. 3. 2017 (stěžovatel počátek běhu této lhůty odvozuje od zaslání souhlasu Švédska s přijetím stěžovatele na své území, k čemuž došlo dne 31. 1. 2017). Žalovaná svým rozhodnutím, které je nyní podrobena soudnímu přezkumu, prodloužila dobu zajištění stěžovatele až do dne 18. 3. 2017. Toto rozhodnutí je proto

nezákonné. Totéž platí i pro rozsudek městského soudu, který protiprávní postup žalované posvětil a žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Výklad podaný městským soudem je nadto příliš extenzivní. Při přezkumu rozhodnutí, kterým byl cizinec omezen na osobní svobodě, je třeba podle stěžovatele volit spíše výklad restriktivní, který co nejvíce šetří práva takové osoby.

[12] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Městský soud žalobu zamítl v podstatě na základě jedné věty, která nemá oporu v příslušné právní úpravě. Městský soud svůj závěr žádným způsobem nezdůvodnil. Stěžovatel v tomto ohledu cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, podle něhož „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

[13] Žalovaná se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti žádným způsobem nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Ze systematického pohledu je vhodné se nejprve zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Jde o natolik závažnou vadu, že se jí musí Nejvyšší správní soud zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud by přitom Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, musel by jej z tohoto důvodu zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. S tímto kasačním důvodem je přitom nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[16] V daném případě je zásadní, že městský soud posoudil žalobu jako nedůvodnou především v důsledku skutečnosti, že podle jeho názoru žalovaná lhůta pro zajištění stěžovatele podle článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III nepřekročila. K tomuto závěru dospěl městský soud s odůvodněním, že lhůta 6 týdnů na realizaci předání stěžovatele na

pokračování

území Švédska se nově začala počítat až od rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o nepřiznání odkladného účinku žalobě stěžovatele směřující proti rozhodnutí o předání. Dle názoru soudu je tento postup v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. a je nerozhodné, že k přiznání odkladného účinku nedošlo.

[17] Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu tak Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou. Městský soud svůj stěžejní právní závěr v odůvodnění rozsudku předestřel a na žalobní námitku odpověděl, byť stručně. Městský soud odůvodnil výrok svého rozsudku výše uvedenými argumenty; nelze tedy hovořit o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[18] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že městský soud sice svoji argumentaci dále nerozvedl, argumentace samotná je však z odůvodnění rozsudku patrná. Nejvyšší správní soud chápe, že stěžovatel oprávněně očekával podrobně zdůvodněný závěr, proč je podle názoru městského soudu rozhodnutí žalované v souladu s právními předpisy. Absence téhož ovšem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané konstantní judikaturou tohoto soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti věcně brojí, což by v případě nepřezkoumatelnosti prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele jako takový s odůvodněním a se závěry kasační stížností napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37).

[19] Lze uzavřít, že odůvodnění rozsudku městského soudu sice vykazuje vady (konkrétně chybí podrobnější zdůvodnění užití klíčového argumentu o novém počátku běhu šestitýdenní lhůty pro realizaci předání stěžovatele do jiného členského státu), jak je uvedeno v předchozích odstavcích, avšak rozsudek je přezkoumatelný.

[20] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené dále zabýval tím, zda městský soud dospěl ke správným závěrům ohledně výkladu článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud má za to, že v této otázce městský soud nepochybil, a proto považuje kasační stížnost i v tomto ohledu za nedůvodnou.

[21] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistí policie na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Podle odstavce 5 téhož ustanovení policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.

[22] Přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, na který odkazuje výše uvedený § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je v nyní projednávané věci již zmiňované

nařízení Dublin III. Jeho článek 28 odstavec 3 pododstavec 1 stanoví, že „zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.“ Pododstavec 2 téhož ustanovení pak stanoví, že „pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“ Pododstavec 3 daného článku dále uvádí, že „pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, **přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3**“ (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem). Konečně dle pododstavce 4 téhož ustanovení platí, že „v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.“

[23] Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19.2.2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, „z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení.“ Výše citovaný článek 28 odst. 3 nařízení Dublin III tedy stanoví maximální dobu zajištění cizince v jednotlivých fázích procesu přemístění. Žalobou napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno v poslední fázi tohoto procesu, kdy zajištění nesmělo překročit dobu stanovenou pro provedení přemístění, tj. 6 týdnů. Mezi stranami je sporné, zda na běh této lhůty měla či neměla vliv ta skutečnost, že stěžovatel brojil proti rozhodnutí o přemístění žalobou, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Příslušný soud posléze o tomto návrhu rozhodl tak, že jej zamítl a předmětné žalobě odkladný účinek nepřiznal. Podle názoru stěžovatele je nutno v tomto případě odvodit počátek běhu šestitýdenní lhůty pro přemístění od okamžiku vyhovění žádosti o převzetí ze strany Švédska (tj. ode dne 31. 1. 2017). Podle přesvědčení městského soudu je oproti tomu nutno zmíněnou lhůtu počítat až od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle článku 27 odst. 3 nařízení Dublin III, tj. v posuzované věci od okamžiku, kdy Krajský soud v Plzni nepřiznal žalobě stěžovatele proti rozhodnutí o předání odkladný účinek (dne 3. 3. 2017).

[24] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, byť je s ohledem na výše uvedené nucen odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku rozvést a doplnit. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 uvedl, že „promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout

pokračování

o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. [...] Požadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu.“

[25] V případě stěžovatele je podstatné, že proti rozhodnutí o přemístění brojil správní žalobou, se kterou spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Jak je uvedeno v článku 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III „pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví: že **dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad.** Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno“ (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem). Termín „odvolání“ v české verzi textu nařízení (v anglické verzi nařízení „appeal“, ve francouzské „le recours“) přitom není zvolen nejvhodněji, protože jím není míněno „odvolání“ v obvyklém právním smyslu slova, tedy řádný opravný prostředek v řízení, ale je jím míněn návrh na soudní přezkum rozhodnutí, tedy konkrétně správní žaloba proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[26] Ze zvýrazněné části citovaného ustanovení nařízení Dublin III je patrné, že správní orgány nemohly až do doby rozhodnutí příslušného soudu o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě činit ve věci jeho předání do Švédska žádné kroky, neboť nevěděly, zda soud žalobě odkladný účinek přizná či nikoli. Ve svém důsledku tím byl odložen výkon rozhodnutí o přemístění až do doby rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby. Tento stav tedy není nepodobný situaci, kdy má podání správní žaloby proti určitému typu rozhodnutí odkladný účinek ze zákona.

[27] Je proto logické, že šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění dotčeného cizince počne v takové situaci běžet až od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III (v tomto případě žaloby proti rozhodnutí o předání) a je lhostejno, zda „skončí“ tím, že soud nepřiznal odkladný účinek a tedy „skončil“ předchozí odkladný účinek *ex lege*, anebo „skončí“ jiným

způsobem (např. proto, že byl žalobce úspěšný a řízení o přezkumu předávacího rozhodnutí skončilo zrušením tohoto rozhodnutí).

[28] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje s výkladem stěžovatele, podle něhož musí být odkladný účinek nejprve přiznán určitým rozhodnutím, aby mohl následně ve smyslu článku 28 odstavec 3 pododstavec třetí „skončit“. Přímo z dikce výše citovaného článku 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III, z něhož vychází česká právní úprava, totiž vyplývá, že minimálně do doby rozhodnutí příslušného správního soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě je přemístění odloženo. Podáním žaloby spojené s návrhem na odkladný účinek tak dochází k odkladu přemístění až do té doby, než soud o tomto návrhu rozhodne, jako by žaloba měla *ex lege* odkladný účinek. Pokud tedy následně soud návrh na přiznání odkladného účinku usnesením zamítne (což se stalo v případě stěžovatele), dochází k tomu, že odkladný účinek *ex lege* vyvolaný podáním žaloby spojené s předmětným návrhem *skončí* ve smyslu článku 28 odstavec 3 pododstavec třetí nařízení Dublin III. Lhůta 6 týdnů určená tímto nařízením pro realizaci přemístění cizince do odpovědného členského státu pak počne běžet od okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku.

[29] Nejvyšší správní soud z obsahu spisového materiálu zjistil, že žalovaná byla dne 23. 2. 2017 informována o tom, že stěžovatel podal proti rozhodnutí o přemístění do odpovědného členského státu žalobu a současně s žalobou požádal o přiznání odkladného účinku (k podání žaloby mělo dojít dne 16. 2. 2017). Dne 8. 3. 2017 byla žalované doručena informace Ministerstva vnitra o tom, že Krajský soud v Plzni dne 2. 3. 2017 usnesením nepřiznal žalobě odkladný účinek, v návaznosti na to byla zahájena příprava předání stěžovatele do Švédska jako odpovědného členského státu. Ministerstvo vnitra ve sdělení také uvedlo, že předání stěžovatele je naplánováno na den 16. 3. 2017 a bude provedeno letecky z Letiště Václava Havla Praha. V této souvislosti požádalo Ministerstvo vnitra žalovanou o prodloužení zajištění stěžovatele dle § 129 zákona o pobytu cizinců (viz sdělení Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2017, ve správním spise založeno na č. 1. 43). Žalovaná poté napadeným rozhodnutím prodloužila dobu trvání zajištění stěžovatele o 5 dnů, tj. do dne 19. 3. 2017. Stěžovatel byl dne 16. 3. 2017 letecky přepraven do Švédska. Šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění stěžovatele byla s ohledem na výše uvedené dodržena, neboť počala běžet dne 3. 3. 2017 a skončit měla dne 14. 4. 2017. Napadené rozhodnutí žalované tak bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

[30] Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu je výše nastíněný výklad v souladu s textem (gramatický výklad), ale i se smyslem a účelem (teleologický výklad) článku 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud nepochybně, že omezení osobní svobody zajištěného cizince musí trvat co nejkratší možnou dobu. Zde ovšem toto omezení závisí na výkonu procesních práv cizince v jeho vlastním zájmu a na základě jeho svobodného rozhodnutí, tedy na výkonu práva na soudní přezkum přemísťovacího rozhodnutí, když cizinec upřednostňuje azylové řízení v dané zemi (zde v České republice). Je pak logické, že pokud má být dotčený cizinec předán do jiného členského státu EU, musí se případné podání žaloby cizince proti rozhodnutí o předání spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku projevit při určení okamžiku, od kterého je nutno počítat běh předmětné šestitýdenní lhůty. Ve svém důsledku může také znamenat

pokračování

určité odložení tohoto okamžiku, což se stalo i v projednávaném případě. Jinak by totiž hrozilo, že cizinec bude ze zařízení pro zajištění propuštěn ještě před realizací přemístění, což může celý předávací proces zmařit. Cizinci, kteří jsou zajištěni podle § 129 zákona o pobytu cizinců, jsou na svobodě omezeni z toho důvodu, že u nich hrozí vážné nebezpečí útěku. Tak tomu bylo i v případě stěžovatele, který bez vážné příčiny a neoprávněně opakovaně opustil zemi, v níž poprvé žádal o azyl, a ilegálně a bez cestovního dokladu přicestoval na území ČR.

[31] Výklad podaný stěžovatelem v kasační stížnosti tak přijmout nelze. V dané věci postupovaly správní orgány v souladu s příslušnou unijní úpravou (jak je vyloženo výše) a bez zbytečných průtahů tak, aby byl stěžovatel omezen na osobní svobodě co nejkratší dobu a k realizaci jeho předání do Švédska došlo co nejdříve.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou způsobilé zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. ji zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Usnesením ze dne 14. 6. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 – 19, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli zástupkyni Mgr. Sylvu Šiškeovou, advokátku. Dle § 35 odst. 8 věta první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupkyně stát. Odměna ustanovené zástupkyni náleží za poskytnutí dvou úkonů právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívajících v první poradě s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení zástupkyní ustanovenou soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a doplnění kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanovené zástupkyně tak činí 6200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanovené zástupkyně, je tato stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovené zástupkyni náleží částka 600 Kč. Ustanovená zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu sdělila přípisem ze dne 22. 6. 2017. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 6800 Kč. Tato

částka bude ustanovené zástupkyni vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu